

HET Volksrecht

VERSCHIJNT ALLE ZONDAGEN

Geene Plichten zonder Rechten.

Wie door 't geld kiezer is
Is door geld te koop.

Alles betreffende Redactie en Administratie te zenden
aan DE DAPPER, Lokaal VOORUIT, Garenplaats

Alle Macht komt uit het Volk.
Art. 6 der Grondwet.

Leugens. Op 12 meerderjarige Belgen
is maar één kiezer.

Onze nieuwe titel

Waarom onzen nieuwen titel, *Het Volksrecht!* in plaats van het *Algemeen Stemrecht*?

Geven wij den strijd voor Algemeen Stemrecht op, gaan wij den kamp laten verzwakken? Volstrekt niet. Wij maken den titel van ons zondagblad breder van opvatting, stouter en algemeener, gelijk onze strijd zelve breed, uiteenlopend en veelzijdig is.

Naast het Algemeen Stemrecht hebben wij ook anders strijd te voeren in kiezingen met het recht dat wij bezitten, wij hebben ons opnieuw voor te bereiden voor den 1 Mei 1891.

Wekelijks doen er zich gebeurtenissen voor, die eene breedere en nadere bespreking vereischen dan zulks dikwijls in *Vooruit* mogelijk is.

Het Volksrecht wordt dus een bestendig Zondagsblad, met afgewisselde artikelen over Wetenschap, over politieke kwesties aan de orde van den dag, nu eens luimige, bijtende stukjes, in elk geval een Strijdblad, waarvan de lezing, wij beloven het, elke week aangenaam en nuttig zal wezen.

Veel medewerking is aan de gewone Redactie beloofd van toekomstige week te beginnen.

Bezorgt gij, partijgenooten, ons veel en standvastige lezers, en het leven van het *Volksrecht*, dien nieuwen kampioen van de volkszaak, zal verzekerd wezen.

DE REDAKTIE.

HET KARAKTER DER WERKSTAKING in 't Walenland.

Op een feit van beteekenis in de werkstaking van den Borinage willen wij de aandacht roepen. Met berekende slechtheid, uit speculatiegeest, hebben de mijnbesturen de werkstaking uitgelokt door het in voege brengen van een oud dwangreglement van 1852.

Op zich zelve genomen zou de werkstaking dus een zuiver economisch karakter moeten hebben en niets meer. Wat gebeurt er echter? Dat van den eersten dag af de beweging eene politieke tint aanneemt, de intrekking van 't reglement om zoo te zeggen eene bijzaak wordt en de eisch: Algemeen Stemrecht, op den voorgrond wordt gedrongen.

De Meetings sluiten onder den

kreet van: leve 't Algemeen Stemrecht! leve de Republiek!

Eenige jaren geleden deed dit verschijnsel zich niet voor. De werklieden en hunne leiders aanzagen het zelfs als gevaarlijk of minstens overbodig de politiek in de werkstakingen te mengen, en nu is zulks de hoofdkwestie geworden.

Wij wilden dien ommekeer aanstippen en tevens aantoonen dat, is hij beteekenisvol, de richting echter zeer natuurlijk is.

Bij elke werkstaking — en in deze is het vooral waar, — treedt deze waarheid duidelijk op den voorgrond, dat alle overwinningen der werklieden op de patroons behaald door werkstakingen, slechts tijdelijk zijn en maar de helft van het voordeel afwerpen, die een duurzame triomf zou schenken, zoolang de arbeidende klasse, naast hare economische organisatie, geene politieke macht bezit.

In Engeland is de organisatie in vakverenigingen — buiten alle politiek — eene wezenlijke macht geweest, die meer dan eens de schitterendste overwinningen behaalde op het kapitalisme. De Trades-Unionisten aanzagen den politieke strijd als nadeelig, en bleven dus vijandig aan de staatkundige richting die de sociaaldemokratische partij aan de klassenorganisatie wilde geven. Wat zien wij nu echter gebeuren? Dat de machtige Trades-Unions de eene na de andere afstand doen van hare oude begrippen en overal als begin, de regeling der werkuren door den Staat, Staatstoezicht op werkhuizen, mijnen en fabrieken, niet alleen bijtreden, maar zich in den politieke strijd werpen, kandidaten stellen in de kiezingen, en alzoo langzaam in het socialistisch vaarwater komen.

Dit alles is slechts het produkt der ondervinding bij de werklieden.

Naarmate het mechanisme zich ontwikkelt, de anarchie in het nijverheidswezen voortduurt en het aantal werkeloozen of onderkruipers tegen hun goeste aangroeit, naarmate verminderen ook de kanssen der werklieden om op het kapi-

talisme duurzaam te triomfeeren.

In dien strijd tusschen twee klassen — arbeiders en kapitalisten — bestaat om zoo te zeggen de Corsikaansche wraak, bij de minste gelegenheid door eene der twee partijen op de andere toegepast.

En nu moet men toch bekennen dat elke nieuwe uitvinding, die honderden, duizenden werkeloozen ineens schept, de kapitalisten op buitengewoon gunstige wijze in de hand werkt om loonsvermindering door te voeren en drukkende reglementen op te dringen.

Hier ook komt de organisatie van het kapitalisme, de samen-trekking der kapitalen in aanmerking. Een fabrikant, twee fabrikanten worden geruïneerd door eene werkstaking. Maar wat kan ze het syndikaat der millioenrijke koolbarons van den Borinage schelen? Zij verliezen eenige duizenden, maar de kolenprijzen moeten stijgen, zij zullen de natie op rantsoen stellen en tienmaal, twintigmaal terugwinnen wat zij door de staking verloren. De werkstaking wordt in dit geval berekend, uitgelokt; het is een complot van misdadigers, die de straf der galeiboeven verdienen.

In 1852 wordt het reglement, dat nu in den Borinage de werkstaking voor gevolg heeft gehad, ingevoerd, de mijnwerkers staken, zij winnen den strijd, en 38 jaar later voert men het zelfde reglement door, omdat de kapitalisten den oogenblik gunstig achten en de werkstaking niet vreezen.

Wat beteekenen die overwinningen der werklieden nog in dit geval zonder politieke macht? Niets, hoegenaamd niets.

Het is de Staat, de wetgeving, die hier moet tusschenkomen en alleen bij machte is den arbeid voldoende tegen het kapitalisme te beschermen.

Door Algemeen Stemrecht moeten de werkuren worden bepaald, de beschermwetten op de mijnen worden gestemd, de vrouwen- en kinderarbeid geregeld.

Door Algemeen Stemrecht moet den werklieden het beheer worden geschonken over hunne voorzie-

nigheids- en reservefondsen, in afwachting dat de Staat het geheel in handen neemt.

Door Algemeen Stemrecht moeten de werklieden de macht verkrijgen, zelf de reglementen van inwendige orde in mijnen en fabrieken vast te stellen.

Door Algemeen Stemrecht moeten de stoffelijke hulpmiddelen der schatkist, de justicie en gewapende macht in handen van 't volk komen om deze machten aan te wenden ter verdediging der werkersbelangen, gelijk ze zoolang ten dienste van 't brutaal kapitalisme hebben gestaan.

Zonder politieke macht, zonder invloed op de wetgeving, zonder dezelve in handen te hebben, is alle strijd zoo niet nutteloos, dan toch slechts ten halve vruchtdragend.

Dat begrijpen de mijnwerkers, en 't verschijnsel is verheugend.

Daarom werklieden, meer dan ooit op voor het Algemeen Stemrecht!

Ferdinand Lassalle.

Zesentwintig jaren geleden verspreidde zich eene treurige mare door geheel Duitschland en welhaast over geheel Europa: Lassalle is dood.

De beroemde socialist was gevallen in een tweegevecht; de Duitsche arbeiders, die zich als klassenpartij begonnen te organiseren, gevoelden den slag, die het verlies van hun chef hen moest toebrengen.

Ferdinand Lassalle bezat uitgebreide kennis en een veelzijdig talent. Hij was een uitstekend rechtsgeleerde, een diep denker, en zeer bekwame staathoudkundige en een letterkundige.

Aan de balie, heeft hij zich onderscheiden als advocaat, zijn schrijftant is helder, wanneer hij zijne wijsgeerige of staathoudkundige denkbeelden ontwikkeld; bijtend, scherp wanneer hij de bestrijders van het socialisme... verpletterd.

Lassalle was geen kanselsocialist, maar een agitator, een werker. Hij sprak in groote arbeidersvergaderingen en overal sleepte hij door zijne welsprekendheid en gloed der overtuiging zijne aanhangers mede.

Het moet dus niemand verwonderen dat Lassalle de lieveling, de god was der Duitsche arbeiders, en dat zijn aandenken tot hiertoe bij hen nog steeds levendig is gebleven.